

KIDERÜL, HOGY A MÉZESHETEK NEM IS OLYAN ÉDESEK?

MAJD NEM GYÖNYÖRŰ

JAMIE **MCGUIRE**

NÉZD MEG A
GYÖNYÖRŰ SORSCAPÁS
FILMET!

Dream
válogatás

Megérkezett a régen várt folytatása Jamie McGuire világszerte elismert könyvének, a Gyönyörű sorscsapásnak.

Az újdonsült házaspár, Travis és Abby Maddox visszatérnek Vegasból, és abban reménykednek, hogy egy nap majd maguk mögött hagyhatják az Eastern Egyetemen történt végzetes tüzesettel kapcsolatos katasztrófát.

Azonban amikor az FBI megérkezik Eakinsbe, és nyomozni kezd az ügyben, a barátokból hirtelen ellenségek lesznek, és a boldogság helyét az aggodalom veszi át. A két fiatal friss házasságának ki kell állnia a próbát.

Vajon meg tudnak bízni egymásban annyira, hogy elérhessék az általuk áhított boldog befejezést?

JAMIE MCGUIRE

a Gyönyörű sorscsapás- és a Maddox testvérek-sorozat írója. A könyveit közel hárommillió példányban adták el tizenhét országban. A Northern Oklahoma College-ba és a University of Central Oklahomára járt. Jelenleg az oklahomai Tulsában él a gyermekeivel és két mentett kutyussal, Finnell és Cocóval. Megtalálhatod Facebookon, Instagramon és TikTokon is.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKönyvek

A sorozat további kötetei:

„Nevetni fogsz, sírni, darabokra töri a szíved... Jobb, ha tudod, hogy ez az író bármit képes megtenni. Olyan kérdésekre fog választ adni, melyek tíz teljes évig ébren tartottak éjszakánként... és mint mindig, most is azt fogod kívánni, hogy bárcsak az egyik Maddox fiú a tiéd lehetne.”

By The Explored

„Újra szerelmes vagyok... Vagy inkább még mindig. Nem is fogtam fel, hogy mennyire hiányzott Travis, Abby és a többi Maddox, amíg ezt el nem olvastam. Csodálatos volt visszatérni abba a világba, ahol abbamaradt a Gyönyörű sorscsapás!!! Nemcsak Majdnem gyönyörű volt, hanem egyszerűen tökéletes!”

LMTS

„Nem találok rá szavakat. Jamie McGuire kiemelkedő író, nem fél nyersen használni a nyelvet, ráadásul olyan romantikus, hogy arról nem is álmodtunk. Az összes regénye elbűvöli az olvasókat, de leginkább ez a sorozata a Maddoxokról.”

Kobo

„A Gyönyörű sorscsapás terelt vissza az olvasáshoz pár évvel ezelőtt, és sokszor újraolvastam azt a könyvet. A Majdnem gyönyörű a lehető legjobb oldalát mutatja a két karakternek. Nyers és csodálatos, annyi érzelem van benne! Még csak most fejeztem be, és legszívesebben máris újrakezdeném.”

Apple Books

*Dream
válogatás*

JAMIE MCGUIRE

MAJD NEM
~~GYÖNYÖRŰ~~

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

ÚJDONSÜLT HÁZASOK

Abby

VÉGRE EGYEDÜL MARADTUNK.

Travis az ágyunk és a bőröndjeink fölé magasodva, csendesen válogatta a koszos ruháinkat. Még csak forgószélnek sem hívhattuk a gyors kiruccanásunkat Las Vegasba – ez minden tekintetben hurrikán volt, aminek a végét nem lehetett előre látni. Megszöktünk, meghúztuk magunkat Shepley-nél és Americánál egy családi találkozón, Trenton és Camilla pedig új sztorikat gyártott a hollétünket illetően, de most már csak ketten voltunk. Mintha a vihar szemében ücsörögnénk. Csend ölelt bennünket, de mivel tudtuk, hogy lassan elér minket a végzet, valahogy még rosszabb volt a várakozás.

Travis az idő nagy részében hallgatott, mióta hazaértünk az apjától, ahol bejelentettük a szökésünket.

Jim jól fogadta a dolgot. Jobban is, mint jól, mondhatni kicsattant az örömtől, de simán átlátott rajtunk, látta, hogy valami árnyék tornyosul fölénk. Most, hogy az egész nemzet

tudott a tűzről, látható volt, hogy Jim semmiképpen sem akar rákérdezni a történetekre.

– Trav, nagyon csendes vagy. Min gondolkozol?

Az esküvői ruhámat tartotta maga előtt, és óvatosan kiterítette a plédre.

– Semmin.

– Semmin? – ismételtem meg bizonytalanul.

– Főleg azon, hogy nem volt elég az a pár óra az esküvő és a reptér között.

Átmásztam az ágyon, át a szennyesen, és összefontam az ujjaimat a tarkóján.

– Egyetértek. Mintha egy másik dimenzióba kerültünk volna. De ha a jó oldalát nézzük, most már annyi éjszakánk lehet kettesben, amennyit csak akarunk.

Travis elmosolyodott, de ettől függetlenül feszültnek tűnt. Újra lenézett a ruhámra. A szatén és a tüll kissé gyűröttnek és megviseltnek látszott, részben az utazástól, részben a nászéjszakánktól.

Travisnek igaza volt. Nem volt elég az idő. Csak pár varázslatos, tökéletes óra jutott az *igen* és a repülőút között. De a legtöbbet hoztuk ki belőle.

Bár Travis korábban is megcsókolt, megérintett, rengetegszer tartott a karjában, de az esküvő miatti izgatottság, és hogy most már a feleségének mondhat, a rég ismerős érintéseket újjá varázsolta. Ahogy újra és újra megpecsételtük a házasságunkat, Travis meggyőződött arról, hogy semmi mást nem akar az életben. Senki mást. És hogy a világot jelenti számára, hogy a férjem lehet.

Megcsókoltam az arcát, majd visszamásztam a helyemre, és figyeltem, ahogy elkezdi szétpakolni a ruhákat. Igazság szerint

nem volt sok elraknivaló, de minden ruhadarabot gondosan kisímított. Erre eddig sosem pazarolta az idejét, amit a négy régebbi ruhakupac is bizonyított a padlón.

Úgy tűnt, Travis teljesen belemerült a hétköznapi teendőibe, bármibe, ami eltereli a figyelmét a fejében kergetőző kérdésekről és az aggodalmakról.

Feltartottam a bal kezemet, és úgy néztem a gyémántgyűrűmet, ahogy Travis az esküvői ruhámat percekkel ezelőtt. Megmozgattam az ujjamat, hogy kiélvezzem, hogyan is kap bele a fény a gyémántba, aztán észrevettem, hogy Travis engem bámul. A szája egyik oldala félmosolyra húzódott, és felnevetett.

– Még mindig rendben van? – kérdezte a harmadik alkalommal, mióta megérkeztünk.

– Még mindig Mrs. Maddox vagyok. Úgyhogy... igen. Csak jó lenne még egy kis idő, mielőtt újrakezdődnek az órák!

– Kivehetünk pár napot – vigyorgott Travis. Először azt hittem, hogy csak viccel, de amikor a tekintetünk találkozott, ledobta a kezében lévő ruhát, átjött az ágy másik oldalára, és mellém ült. Melegbarna szemével az arcomat fürkészte. Az állán egynapos borosta virított. Ugyanolyan lélegzetelállító volt, mint az első nap, amikor találkoztunk. A tetoválásai megfeszültek sima, kidolgozott izmain.

A karján lévő minták közt volt művészi és törzsi alakzat is, de egyik sem jelentett annyit, mint a becenevem, amit elegáns betűkkel varrtak fel a csuklójára, vagy a héber mondás a bordáin, ami a hónaljától a csípőjéig futott. *A szerelmemhez tartozom, és a szerelmem az enyém.* Most már hivatalosan is.

Vegasban nekem is lett tetoválásom: *Mrs. Maddox.* Ahhoz képest, hogy sose gondoltam, hogy valaha is tetkót fogok csi-

náltatni, egyfolytában csak azt bámultam. Vagy az újdonsült férjemet.

Férj. A szótól egész életemben bizseregni fog a belsőm, ebben teljesen biztos voltam.

Travis a nyakamhoz nyomta az orrát, és apró csókokat lehelt a bőröm szerencsés pontjaira.

– Még soha életemben nem akartam ennyire engedni a csábításnak, de ebben a félévben statisztikám van, amit semmi képp sem hagyhatok ki.

– Minden rendben lesz – mondta. – Olyan könnyen megoldod, mint ahogy én verekszem.

– Jó is lenne.

Hátradőlt, hogy a szemembe nézhessen, és tucatnyi érzélem szaladt át az arcán. Végül felvonta a szemöldökét, és csodálattal nézett rá.

– A feleségem.

– Azt hiszem, sosem fogom megunni, hogy így szólítasz.

– Akkor jó, mert nem akarom hülyén érezni magam attól, hogy mennyire boldoggá tesz.

Megbillentette a fejem, és a száját az enyémre tapasztotta. A másik kezét a hátam és az ágy közé csúsztatta. A testem minden négyzetcentimétere könyörgött az érintéséért.

– Van erre még időnk? – kérdezte.

– Újdonsült házások vagyunk, kell, hogy legyen rá időnk – csúsztam lejjebb a matracon.

Travis egyetlen mozdulattal áthúzta a fején a pólóját, majd ledobta az ágy melletti ruhakupacra. Lerángatta rólam is a fekete cicanadrágot, majd néhány pillanatig még csókolt, mielőtt becsúsztatta az ujjait a bugyim pamutszöveve alá.

Ahogy kifújtam a levegőt, egy apró nyögés is kiszökött velem.

Ettől a hangtól Travis mozdulatai azonnal türelmetlenné váltak. Letolta a nadrágját, félrehúzta a bugyim, és belém nyomta magát.

Amikor már teljesen bennem volt, mozdulatlaná vált. Forró lélegzetvételei a fülemet simogatták.

– Le kellene... állnom... mert...

– Nem – kulcsoltam át a lábammal a derekát. – Most semmiképp.

Pár másodpercig még így sem mozdult – épp elég ideig, hogy megcsókoljon –, de amikor újra mozogni kezdett, nem tudott lassú lenni. Újra és újra belém lökte magát, a karja remegett, annyira elveszett az érzésben, hogy már nem törődött semmivel. Minden egyes idegvégződésemm szikrázott, ahogy a bőre az enyémhez ért.

– Gal...

– Ne állj le! – suttoztam.

Épp annyira másnak tűnt, mint amennyire ismerősnek. Teljesen elengedte a kontrollt, ahogy elélezett.

– Istenem, annyira jó érzés... te jó... – Felnőgött, ahogy a csúcsponton megremegett, de folyamatosan tartotta magát bennem.

Mind a ketten ziháltunk, aztán Travis mélyen és lassan beszívta a levegőt. Felsőhajtott.

– Basszus, sajnálom!

– Mit sajnálsz? – Mosolyogva megcsókoltam az arcát.

– Hogy egy kicsit elragadott a hév.

– És az rossz dolog? – A lábammal akkor is tovább öleltem, ahogy lefordult mellém.

Felnézett a plafonra.

– Ez nem szeretkezés volt, hanem gőzkieresztés.

– De én nem haragszom miatta.

Rám pillantott oldalról.

– Miért szeretsz engem annyira? Szerintem elég elcseszett vagyok, erre te... mégis megértesz engem. Mindent tudsz magyarázat nélkül.

– Nem tudom – simítottam végig a borostáján.

– Talán ez nem jó jel – felelte, csak félig viccelve.

– Figyelj, nem a külsődért szeretlek, az rajongás lenne. Nem a szexuális vonzalom miatt szeretlek, az csak vágy. Nem azért szeretlek, mert te is szeretsz, az csak empátia. Nem azért szeretlek, amit képes vagy megadni nekem, vagy amit képes vagy megtenni értem, az nagyon üzleti alapú lenne. Nem azért szeretlek, ahogy bánsz velem, az csak hála lenne. És nem is azért, mert vigyázol rám, az a biztonságról szólna. Nem tudom, miért szeretlek, édesem. Innen tudom, hogy valódi a dolog.

Travis összeszorította a száját, és megrázta a fejét. Az orrát az enyémhez érintette.

Az egyik szememet szorosan lehunytam.

– Talán mennünk kéne.

Travis felnyögött.

– Tudom, tudom. De mi lenne, ha ezen a hétvégén kivennénk egy napot?

– Benne vagyok.

Felállt, a kezemért nyúlt, felhúzott magához. Képtelenek voltunk visszafogni a mosolyunkat öltözés közben, aztán végignéztem a hálósobánkon, és csípőre tettem a kezemet, kifújva egy rakoncátlan tincset az arcomból.

– Nem olyan sok, Galamb. Mindent el tudunk intézni ma este.

– Tudom, csak... mindegy. Hagyjuk is. Tudod... – bámultam magam elé –, csak annyira hihetetlenül más volt a szobád, amikor először találkoztunk.

Travis végignézett a festésen. Pár rövid hónappal ezelőtt egy magányos sombrero lógott a sarokban, most pedig fekete-fehér festmények sorakoztak mindenhol. A kapcsolatunk különböző pillanatait örökítették meg: barátok, ellenségek, szeretők. Nem lepett meg, hogy minden egyes képen mosolygunk, vagy hogy Travis mindegyiken megérint valamilyen formában.

Hiányzott már a hálószobánk. Legutóbb, amikor itt voltunk, megkértem Travis kezét, miközben az arcát korom petytyezte a tűz után.

Némi füst még mindig ott lebegett a szobában.

– Miért nézel így? – kérdezte Travis, és a teste megfeszült.

– Semmi.

– Nem lehet semmi. Boldoggá foglak tenni, ezt szeretném, ha tudnád. El kell hinned. Nem lesz annyira más, csupán minden este egymáshoz fogunk hazatérni. Annyira nem hangzik rosszul.

Oldalra billentettem a fejem.

– *Annyira rosszul?* Travis, állj már le! Úgy viselkedsz, mintha bármelyik pillanatban meggondolhatnám magam.

– Így van?

Összehúztam a szemöldököm, mire az ő válla lehanyatlott.

– Sajnálom, nem tehetek róla.

Tettem pár lépést, a lehető legkisebbre szűkítve kettőnk közt a távolságot.

– Nézz rám, itt vagyok! – A mutató- és középsőujjammal egyenesen a szemem közé mutattam. – Nem fogom meggon-

dolni magam, Trav. Annyira, de *annyira* boldog vagyok! Esküszöm neked.

Travis izmai ellazultak.

– Próbálok nem gondolni rá, de nehéz.

– Tudom, hogy nagyon kaotikus volt. Nem hibáztatlak az érzéseidért. Senki nem hibáztatna.

Travis bólintott. Feszés mosoly jelent meg az arcán.

– Oké, akkor nem hozom fel újra.

– Dehogynem fogod. Mert ha nem teszed, akkor nem tudlak megnyugtatni, és én milliószor is megtenném, ha erre van szükséged.

– Istenem, de szeretlek, Galamb!

Lábujjhegyre álltam, és megcsókoltam az orra hegyét.

– Szeretlek. És álljunk neki a mosásnak, hogy aztán pihenhessünk.

Travis kivitte az üres kosarat a folyosó végére, majd kinyitotta a szárítógép és mosógép ajtaját, hogy aztán friss, illatos ruhákkal térjen vissza. Egy törölközőért nyúltam, és összehajtottam.

– Shep és Mare úgy fest, hogy benne vannak.

Travis bólintott, de amilyen hirtelen ellazult korábban, olyan gyorsan bújt vissza a páncéljába.

– Apukád boldog, és nem számít, mit mond America, ő is boldog. Shepley megszerezte a szobát a Helms Hallban. Minden úgy alakul, ahogy alakulnia kell.

– Az... kemény volt – mondta Travis.

– Melyik része?

– Amikor arra kértük Shepet és Mare-t, hogy hazudjanak. Hogy ne mondják el apának az igazat.

– Nem voltak ott, szóval nem hazudtak. Csak... elfeledkeztek a telefonbeszélgetésünkről, mielőtt elmentünk. Túlfűtött volt ott minden. Nem is emlékeznek.

– Nem akarom, hogy bárki miattam kerüljön bajba. Főleg nem te.

– Senki sem kerül bajba. Már minden meg van oldva.

Travis a szemembe nézett.

– Meg van oldva, mi?

– Tudod, mire gondolok. – Felkaptam az egyik ruhakupacot, és az ajtó felé indulva azon gondolkodtam, hogy Travis is annyira teljesnek, mégis kitaszítottnak érzi-e magát az új házasságunkban, mint én.

– Hová mész? – kérdezte Travis feszülten.

A felsőtestemmel a folyosó felé intettem.

– Mosni. – Erre Travis arca eltorzult, én meg csak nevetni tudtam. – Csak a folyosó végére megyek, bébi.

Bólintott, de látni lehetett rajta, hogy még mindig aggódik azon, hogy a házasságunk valahogyan kitörlődik, mintha meg sem történt volna. Hogy abban a pillanatban, amikor elmegyek, ő máris egyedül találja magát az ágyunkban.

A nappali ajtaja mellett elhaladva megálltam a harmonikaajtó előtt. Az egymásra szerelt mosó- és szárítógép, ami mögötte rejtőzött hangos volt, sárga, valószínűleg idősebb, mint én, de megfelelően működött. Csak a felét tettem bele annak, amit a kezemben tartottam, mert az apró dob nem bírt volna el többet. Éppen beletöltöttem a mosószert, elforgattam a gombot, és becsuktam az ajtót, amikor valaki kopogott az ajtón.

A többi ruhát a földre dobtam, és átlépve rajtuk a nappaliba siettem. Kinéztem a kukucskálón, és nagyot nyeltem. Adtam

magamnak pár pillanatot, hogy összeszedjem a gondolataimat, mielőtt kinyitottam az ajtót.

– Jó napot! – Igyekeztem meglepettnek tűnni.

A rendőrök civil ruhát viseltek – ami azt jelentette, hogy nyomozók lehetnek –, és egyáltalán nem tűntek meglepettnek, hogy engem látnak.

– Miss Abernathy? – kérdezte a bal oldali. Kerek férfi volt, a hasa átbukott az öve felett, és a tweedzakó egy kicsit szűknek tűnt rajta. A zseb fölé tűzött jelvényen egyetlen szó állt: *Gable*.

A partnere – Williams – elegánsabb volt a lila ingben és a hozzá illő nyakkendőben. Összefonta a karját maga előtt. Sima, sötétebb arcbőre erős kontrasztot képzett Gable rózsás színével és szeplőivel.

– Az voltam. Most már Mrs. Maddox vagyok – tájékoztattam őket, annak ellenére, hogy tudtam, Gable is tisztában van vele, hogy ki vagyok.

– Ó? Travis Maddoxot keressük. Az ön... férjét?

– Igen. Itthon van, csak épp a mosóban. – Reménykedtem benne, hogy Travis nem hall meg minket a mosógép zajától. Egyszerűbb lett volna fedezni őt, ha a hálóban van. Fel kellett készítenem! Sosem hazudott valami jól, mert sosem volt erre szüksége. Arra sem emlékszem, hogy nekem hazudott volna a hét hónap során, mióta együtt voltunk.

– Bejöhetnénk egy pár percre? Beszélünk kell vele – mondta Williams.

– A tűzzel kapcsolatos?

A két nyomozó egymásra nézett, mintha pár lépéssel előttem járnának.

– Igen – mondta Gable. – Mit tud erről mondani?

– Láttam a hírekben. Ahogy kipakoltunk, szándékunkban állt elmenni a diákszövetségi házba. Elveszítette pár testvérét, és összetört a szíve – mondtam, és ezzel nem is hazudtam.

– Azt állította, hogy a felesége – folytatta Gable. – Ez új fejlemény?

– Elszöktünk a hétvégén Vegasba, de előbb hazajöttünk a tűz miatt.

Gable összehúzta a szemét.

– Van pár szemtanúnk, akik azt állítják, hogy Travis az épületben lehetett a tűz idején. A vallomásukból kiderült, hogy rendszeres látogatója volt a... – pillantott le a jegyzetfüzetére – egy titkos verekedőkörnek? – Minden egyes szót úgy ejtett ki, mintha idegen nyelven beszélne.

– Hát... azt hiszem, a törvénybe ütközik, ha hazudok magának – kapaszkodtam bele az ajtó szélébe. Mindkét férfi előrehajolt, nyilván alig várták, hogy színt valljak. – Voltunk már néhányan. Eakinsben nincs valami sok lehetőség a szórakozásra – horkantam fel, aztán úgy tettem, mint aki kényelmetlenül és kínosan érzi magát, amikor nem reagáltak a viccre.

Gable még előrébb hajolt, és észrevehetett valamit mögöttem.

– Mr. Maddox?

Megfordultam. Travis dermedten állt a folyosón.

– Helló, bébi – mondtam. – Ezek a nyomozók azt állítják, hogy ott voltál a hétvégi verekedésen, és most mindenféle kérdéseket tesznek fel.

– Bejöhethétnék? – kérdezte Williams.

– Persze – lépett át Travis a padlóra hányt ruhákon. Beletörölte a kezét a nadrágjába, majd erőteljesen megrázta előbb

Williams, aztán Gable kezét, miközben neki is bemutatkoztak.
– Travis Maddox.

– Örvendek a találkozásnak, uram. – Gable kissé kimozgatta az ujjait a kézfogás után. Aztán belépett mellettem a lakásba. Egyértelműen óvatos volt.

– A feleségemmel már találkoztak – csukta be Travis az ajtót a nyomozók után.

Mindketten bólintottak. Willams szipogott egyet.

– Autóval vagy repülővel mentek Vegasba?

– Repülővel – mondtuk egyszerre, aztán egymásra mosolyogtunk. Travis megfogta a kezemet, és leültünk a kanapéra.

Williams a fotelbe telepedett, míg Gable a kétszemélyes kanapét majdnem egymaga elfoglalta.

– Komolyan azt mondták páran, hogy ott volt? – kérdeztem.

– Azt mondták, hogy mind a ketten ott voltak. – Gable lekörmölt valamit a jegyzetfüzetébe. – Megvan még a repülőjegyük?

– Igen. – Felálltam, és egyenesen a hálószobába mentem a repülőjegyekért meg a hotel számlájáért. Kézközelben tartottam őket, ha jönnének kérdezősködni a nyomozók Travis holléte felől. Kifelé menet a menyasszonyi ruhámat is felkaptam. Nem akartam hosszabb ideig egyedül hagyni Travist a nyomozókkal, mint ameddig szükséges volt.

– Gyors volt – mondta Willams kissé gyanakodva.

– Pár órája értünk haza. Még ki se pakoltam őket a táskámból. Tessék. – A kezébe nyomtam a repjegyet és a hotel számláját.

– Ez az ön... – kezdett bele Gable, és a karomon lévő ruhára mutatott.

– Bizony. – Büszke mosollyal felemeltem. – Ó! – kiáltottam fel hirtelen, Travist is megrémiszteve ezzel. Újra kisiettem a folyosóra, ledobtam az ágyra a ruhámat, és kezemben egy DVD-vel tértem vissza a nappaliba. – Szeretnék megnézni a szertartást?

Mielőtt még bármelyikük is válaszolhatott volna, benyomtam a lejátszóba, és megragadtam a távirányítót. Leültem Travis mellé, odabújtam hozzá, amíg végignéztük, milyen feszengve áll a pap mellett. Megcsókoltam az arcát, mire felém fordult, és egy csókot lehelt a számra.

– Oké! – állt fel Williams. A telefonja megszólalt, és a füléhez tartotta. – Williams. Micsoda? Mikor? Ez baromság, te is tudod.

Travis egy gyors pillantást vetett rám, de én csak megszorítottam a kezét, továbbra is ugyanúgy mosolyogva. A tévére néztem. A felvétel mellett könnyű volt úgy tenni, mintha nem figyelnék Williams minden egyes szavára.

Gable eltátogott egy néma kérdést: *mi van?*

Williams csak a fejét rázta.

– Igen, uram. Most itt vagyunk. Megértem. Igen, uram. – Felsőhajtott, majd letette a telefonját, és Travisre nézett. Kissé idegesnek tűnt. – A Szövetségi Nyomozó Iroda veszi át az ügyet. Biztos vagyok benne, hogy nekik még több kérdésük lesz ön felé.

– Az FBI? – kérdezte Travis.

Williams a szemöldökét ráncolva bámulta a partnerét.

– Úgy fest. Legyen szép napja, Mr. Maddox. Gratulálunk, és sok szerencsét kívánunk!

Travis felállt, és én is mentem vele. Figyeltük, ahogy elmennek a nyomozók. Aztán Travis le és fel kezdett járkálni.

– Trav – nyúltam felé. Nem állt meg, hogy hozzáérhessek.

– Travis, állj meg! Minden rendben lesz, ígérem!

Leült a kanapéra, a könyökét a térdére támasztotta, és a kezével eltakarta a száját meg az orrát. A térde fel-le ugrált, a légzése felületessé vált. Felkészülve vártam a kitörésért.

Leültem mellé, és megérintettem feszülő vállát.

– Épp Vegasban voltunk, és összeházasodtunk. Ennyi történt, ennyit fogunk mondani. Nem csináltál semmi rosszat, Travis. Borzalmas, ami történt, de nem fogom engedni, hogy emiatt bármi bántódásod essen.

– Abby – suttogta az ujjai között. Behunyta a szemét, majd mély levegőt vett. – Tudtad, hogy ez fog történni?

Megcsókoltam a vállát.

– Hogy érted?

– Hogy alibire lesz szükségem.

A szívem hevesen kezdett dobogni a mellkasomban, nekiütődött a bordáimnak.

– Mégis miről beszélsz?

Felém fordult, a szemében rettegés csillogott. Félni kezdtem attól, mit is fog kérdezni.

– Mondd el az igazat!

Felhúztam a vállam.

– Rendszerben...

– Csak azért házasodtál össze velem, hogy ne kelljen börtönbe mennem?

Nyeltem egy hatalmasat. Most először rettegtem attól, hogy a híres pókerarcom cserben fog hagyni. Ha bevallanám, hogy én találtam ki ezt az alibit, akkor nem hinné el nekem, hogy épp eléggé szerettem ahhoz, hogy enélkül is hozzámentem volna. Nem hinné el, hogy a szerelem az egyetlen oka, amiért tizenki-

lenc évesen és elsőéves főiskolásként beleegyeztem a házasságba. Nem mondhattam el az igazat, de nem akartam a házasságunkat egy hatalmas hazugsággal indítani.

Kinyitottam a számat, de még én magam sem tudtam, mit fogok mondani. Egészen addig nem, amíg a szavak fel nem törtek belőlem.

MÁSODIK FEJEZET

FÉNY

Travis

NEM SOKKAL AZELŐTT, HOGY ANYÁM MEGHALT, EMLÉKSZEM, HOGYAN kapaszkodtam a lábába, miközben mosogatott. Lágy, fehér nap-sugarak hullottak be a konyhaablakon, gyengéd csillogásukkal az arcát és a ruháját cirógatták. A fény kiemelte a körülöttünk táncoló porszemeket.

Anya nem sietett, ügyelt rá, hogy a tányérok és az edények ne csörrenjenek össze, és közben lágy dallamot dúdolt, ami örökre megragadt a fejemben. A ház csendes volt, csak a víz csobogása, a szappanhab pezsgése, és persze anya lágy hangja törte meg.

Egész életemben próbáltam kitalálni, mi is lehetett az a dal, amit mindig énekelgetett. Bizonyára ő találhatta ki, mert soha nem hallottam ezután. Most már csak az emlékeimben létezett. Ez volt a legélénkebb emlékem aznapról, a napról, amiről csak sokkal később jöttem rá, hogy az édes, lassú búcsúzás napja volt.

A bátyáim közül senki nem maradt otthon, mivel Trenton is elkezdte már az óvodát. Egyedül lenni anyával a világon a legjobb dolog volt.

Imádtam a bátyáimat, de az, hogy anya csak az enyém lehetett, olyasféle luxusnak számított, ami nem sűrűn adatott meg. Nem tudom, hogy megéreztem-e, mi következik, de az bizonyos, hogy teljes mértékben tudatában voltam annak, hogy ez a pillanat múlandó.

Anya nevetett, hogy mennyire csüngök rajta, jobban, mint az összes többi fia, de nem bánta. Jó lenne azt hinni, hogy a végtelen türelme abból fakadt, hogy én voltam a legkisebb, és tudta, hogy én leszek az utolsó. Anya tudta, hogy beteg, és kiélvezett minden egyes pillanatot az életében, ami megadatott neki.

Abby szerelme ezekre az érzésekre emlékeztetett. Annyira nyugodtnak, ellazultnak, csendesnek éreztem magam a közelében, mint amikor anyának dőltem a konyhában, és hallgattam, ahogy azt a lágy, csodás dallamot dúdolja. Viszont az a lerázhatatlan, megmagyarázhatatlan érzés is ott volt – amit nem is érthettem igazán –, hogy bármikor véget érhet a közös időnk.

Tudtam, hogy Abby szeret. Mondta már vagy milliónyi alkalommal, és ami fontosabb, hogy bizonyította is. Basszus, még ha dühös is volt rám, akkor is az én érdekében tette ezt. Csak két nő volt az életemben, aki képes volt megteremteni bennem ezt az érzést.

Nem veszíthettem el őt! Ha ez azt jelentette, hogy hazudnom kell a rendőrségnek, a barátaimnak, a családomnak és az egész világnak is, akkor megteszem. Nélküle nem voltam ugyanaz az ember. Vele más voltam... Jobb.

A feleségem célt adott azzal, hogy rá kellett jönnöm, hogyan is tehetném boldoggá. Nem volt semmi és senki, akitől boldogabbnak érezhettem volna magam.

Abban a pillanatban, ahogy a válaszára vártam, hogy miért is jött hozzám feleségül, az agyam ezerféle lehetőséget lepöregtetett. Ha azt mondja, hogy csak azért házasodtunk össze, hogy ne kerüljek börtönbe, nem változtat semmin. Akkor is a férje akarnék maradni, és még mindig reménykednék, hogy képes leszek bebizonyítani neki a jövőben, hogy a megfelelő döntést hozta.

Sokan önző seggfejnek gondolnának emiatt, de ő bizonyára nem házasodott volna meg, ha nem szeretne. Az időzítéssel van a gond, nem a szerelemmel. És ha azt mondaná, hogy igen, tényleg hozzám akart jönni, pontosan a tűzeset órájában, akkor hinnék neki? Vagy hazugságnak venném? És ha hazudna, akkor bízhatnék benne?

A kerekek bizonyára éppúgy forogtak Abby agyában is, mert fészkelődni kezdett mellettem a kanapén, és próbálta fenntartani az atombiztos pókerarcát.

Amikor az ehhez hasonló percekben a vonásai kisimultak, akkor tudtam, hogy titkol valamit. És a lelkem egy részének fájt, hogy titkokkal kezdjük a házasságunkat.

A férje voltam, és mindkettőnkért változni akartam. Az egész életem más lett miatta. Akartam, hogy bízzon bennem annyira, hogy elmondja az igazat. De ha megfordítanánk ezt az egészet, akkor lehet, hogy én is félnék, hogy nem engedné, hogy megmentsem. És biztosan én is hazudnék. Gondolkodás nélkül. Kibasozottul hazudnék. Hirtelen düh lángolt fel

bennem, hogy egyáltalán feltettem a kérdést. *Komolyan szeretném tudni a választ?*

De mielőtt még visszavonhattam volna, Abby beszélni kezdett.